

Адвентистський ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

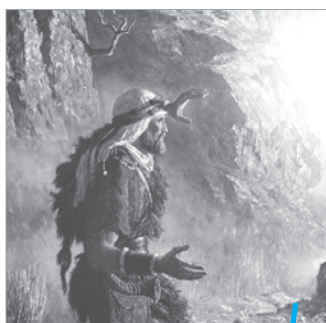
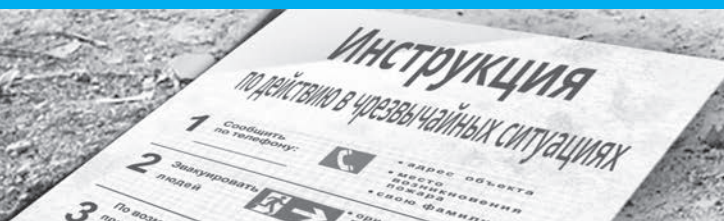
№ 12 (306)
грудень
2015

НЕ БОЙСЯ!

С началом военных действий по почтовым ящикам была разбросана брошюра, в которой рассказывалось, как действовать в чрезвычайных ситуациях. Там было написано, куда идти, что с собой брать, а также указаны номера экстренных служб. Эта брошюра содержала массу полезной информации. Но я не нашел в ней самого главного: того, что необходимо делать при любой чрезвычайной ситуации — опускаться на колени и молиться.

/2

Справжнє біблійне
благоговіння

4

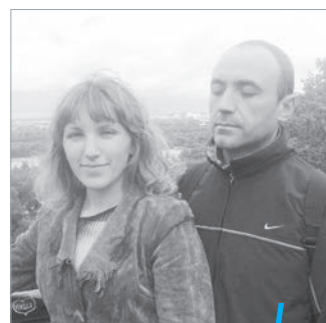
Самая трудная
профессия

6

Особлива
зустріч

13

Якби я був
зрячим...

14

Некий монах отправился по делам в другой город. Когда он вышел за городские ворота, смотрит, а навстречу ему — чума. Монах спросил, куда она направляется. Та ответила: «Иду в твой город. Хочу тысячу жизней забрать». Спустя некоторое время они снова встретились, и монах спросил чуму: «Почему ты меня обманула? Ты говорила, что заберешь всего тысячу жизней, а забрала целых пять!» «Нет, — ответила чума, — я сказала правду. Я действительно забрала тысячу. Все остальные умерли от страха».

НЕ БОЙСЯ!

Когда я прочел эту притчу, мне вспомнились слова Иисуса: «Люди будут издыхать от страха и ожидания бедствий, грядущих на вселенную, ибо силы небесные поколеблются» (Лк. 21:26). Самих бедствий еще нет, но люди уже трепещут от страха. Они переживают такие чувства, которые могут свести их в могилу.

Как-то мне в руки попала книга «Психология влияния». В ней автор описывает разные способы манипулирования людьми, рассказывает, в частности, о рекламе и политической сфере. Особо он выделяет один фактор, наличие которого позволяет полностью подчинить себе волю другого человека — это страх. Страх заставляет нас делать нечто такое, чего при других обстоятельствах мы никогда бы не сделали. Автор книги, размышляя о страхе, приводит в качестве примера весть, распространяемую Церковью адвентистов седьмого дня. Церковь, по его словам, большую часть своих членов приобретает посредством того, что рассказывает о повергающих в ужас событиях последнего времени. Поэтому люди, услышав такую весть, пугаются настолько, что идут в эту Церковь. А те, кто пришел в Церковь, не уходят оттуда из-за того же страха.

Прочтя этот комментарий, я был возмущен, потому что я люблю свою Церковь и верю, что люди, приходящие в нее, ищут истину и Бога. Позже я отчасти согласился с автором книги. Адвентистская весть о последнем времени действительно пугает. Но это библейская весть. В Священном Писании мы читаем: «Также услышите о войнах и военных слухах. Смотрите, не ужасайтесь; ибо надлежит всему тому быть. Но это еще не конiec; ибо

восстанет народ на народ, и царство на царство, и будут глады, моры и землетрясения по местам; всё же это начало болезней» (Мф. 24:6-8). Человек, понимающий, какое будущее его ожидает, не может безмятежно воспринимать такую весть.

До недавнего времени для большинства жителей нашей страны расхожая фраза «лишь бы не было войны» была обычным, лишенным своего страшного смысла набором слов. Все изменилось в одночасье. Теперь украинцы знают, что такое война.

«Мы должны помнить, что Бог любит человека и желает спасти его, даже когда обращается к нему со страшной вестью»

В Священном Писании есть немало примеров тому, как люди, услышав Божье предупреждение, провозглашали весть, вселяющую страх. Рассмотрим два из них. «И как было во дни Ноя, так будет и во дни Сына Человеческого: ели, пили, женились, выходили замуж, до того дня, как вошел Ной в ковчег, и пришел потоп и погубил всех. Также как было и во дни Лота: ели, пили, покупали, продавали, садили, строили; но в день, в который Лот вышел из Содома, пролился с неба дождь огненный и серный и истребил всех: так будет и в тот день, когда Сын Человеческий явится» (Лк. 17:26-30).

Мысленно перенесемся во времена Ноя. Мир природы, в котором жили современники Ноя, еще в некоторой степени отражал красоту Едемского

сада. Он еще не был настолько испорчен грехом, как сегодня. Люди призывали к благословениям и считали их нормой жизни. Но пришел Ной и начал говорить о том, что будет потоп и все будет разрушено. Люди реагировали на это по-разному. Однако весть, которую провозглашал Ной, послужила во спасение его семье.

Вспомните историю Лота. Нам известно, каким образом Лот попал в Содом — он сам выбрал этот город. Содом был приятен его глазам, жить в нем было экономически выгодно. Когда ангелы Божьи перед уничтожением Содома и Гоморры пришли к Аврааму, тот понял, с какой целью Бог привел их именно к нему, и начал «торговаться» с Ним за людей, чтобы Господь не уничтожал эти города. Лот, услышав страшную весть, отправился к своим детям, чтобы вразумить их, потому что знал, что Содом будет уничтожен. В Священном Писании говорится, что старшие дети Лота сочли его слегка не в себе, считая это неудачной шуткой. Благодаря тому, что ангелы за руку вывели его из города, он был спасен. Эта весть побудила Лота подготовиться к грядущему бедствию, и он был спасен, а для людей, которые отвергли ее, она стала сбывшимся пророчеством.

Мы живем в беспокойном мире, в котором немало проблем, конфликтов, войн. Мы слышим об этом с экранов телевизоров, читаем в Интернете, и иногда нам кажется, что в этом хаосе мы потеряли Бога. Мы должны помнить, что Господь любит человека и желает спасти его, даже когда обращается к нему со страшной вестью. Наша основная проблема — в том, что мы полагаемся на свои силы

и перестаем уповать на Бога, когда в нашей жизни происходит нечто неординарное.

Обратите внимание на еще одну библейскую историю — об учениках, которые плыли на лодке вместе с Иисусом Христом. *«Вечером того дня сказал им: переправимся на ту сторону. И они, отпустивши народ, взяли Его с собою, как Он был в лодке; с Ним были и другие лодки. И поднялась великая буря; волны били в лодку, так что она уже наполнялась водою, а Он спал на корме на возглавии. Его будят и говорят Ему: Учитель! неужели Тебе нужны нет, что мы погибает? И встав Он запретил ветру и сказал морю: умолкни, перестань. И ветер утих, и сделалась великая тишина. И сказал им: что вы так боязливы? как у вас нет веры? И убоялись страхом великим и говорили между собою: кто же это, что и ветер, и море повинуются Ему?»* (Мк. 4:35-41). Ученики были опытными рыбаками, и то, что происходило с ними на море, не было для них чем-то необычным. Но они полагались на свои знания, навыки и опыт. Когда же ситуация вышла из-под контроля, ученики вспомнили, что с ними в лодке находится Господь. Так часто бывает и в нашей жизни. Только когда ситуация выходит из-под контроля, мы вспоминаем, что нужно обратиться к Богу. Когда же мы теряем веру в Господа, нас парализует страх.

Долгое время я проживал в Черкассах. Это промышленный город, в котором много предприятий, производящих химическую продукцию. Для того чтобы произошла экологическая катастрофа, достаточно одного снаряда, пущенного в один из заводов. И больше ничего не нужно, потому что все население города умрет само, без посторонней «помощи». С началом военных действий по почтовым ящикам была разбросана брошюрка, в которой рассказывалось, как действовать в чрезвычайных ситуациях. Там было написано, куда идти, что с собой брать, а также указаны номера экстренных служб. Эта брошюра содержала массу полезной информации. Но я не нашел в ней самого главного: того, что необходимо делать при любой чрезвычайной ситуации, — опускаться на колени и молиться.

В нашей адвентистской газете я прочел статью, в которой одна сестра из Грузии делилась пережитым во время грузино-осетинского конфликта. В тот день, когда русские войска подошли к Тбилиси, наша сестра была дома и читала Библию. Вдруг она услышала громкий властный голос, который приказал ей: «Выйди из комнаты!» И как только она переступила порог, в комнату влетел снаряд. Несмотря на мощный взрыв, наша сестра осталась жива. Прочитав эту историю, я задумался: какой навык помог нашей сестре

спасти свою жизнь? Она не бросилась на пол, не старалась держаться подальше от окна... Она молилась и искала Бога, и Он помог ей в этой чрезвычайной ситуации.

Иногда нас больше пугают не сами события, а предвкушение этих событий. Иногда мы боимся того, чего с нами никогда не случится.

В одном королевстве был человек, наводивший страх на его жителей. Он грабил и убивал, и долгое время его не могли поймать. Но однажды королевской гвардии удалось сделать это, и преступник предстал перед королем. Король весьма обрадовался тому, что порядок в королевстве, наконец, будет восстановлен. Однако преступнику он сказал: «Наказание для тебя неминуемо, но я как милостивый правитель предлагаю тебе самому выбрать его себе. Вот виселица, а вот черная большая дверь и то, что ожидает тебя за ней». Преступник задумался. Относительно виселицы ему все было ясно. А что ожидало его за дверью, к сожалению, он не знал. Возможно, там были такие пытки, что он пожалеет о том, что не был повешен. Поэтому преступник выбрал виселицу. Но перед тем как на шею ему набросили петлю, он решил узнать, что ожидало его за черной железной дверью. Король сказал, что за дверью была дорога на свободу, но он сам выбрал виселицу. Короля удивляло, что все осужденные выбирали виселицу. Их пугала неопределенность, незнание того, что было за этой черной дверью.

Наш мир живет в страхе. У нас как у верующих людей есть огромное преимущество в борьбе с нашими страхами, поскольку мы знаем, что история человечества идет к своему завершению. Если мир не покается, то будет наказан за свое отступничество (см. 2 Пет. 3:9, 10). Нам также известно, что последует за этим: Второе пришествие Христа, воскресение мертвых, тысячелетнее царство и создание Богом новой земли.

Что нам как народ Божьему необходимо делать в это последнее время? *«Итак бодрствуйте на всякое время и молитесь, да сподобитесь избежать всех сих будущих бедствий и предстать пред Сына Человеческого»* (Лк. 21:36). У нас немало проблем, нам угрожают стихийные бедствия и военные конфликты, но Бог дал нам прекрасное обетование: *«Не бойся, ибо Я — с тобою; не смущайся, ибо Я — Бог твой; Я укреплю тебя, и помогу тебе, и поддержу тебя десницею правды Моей»* (Ис. 41:10).

Бодрствуйте и молитесь! И пусть небесный мир наполнит ваше сердце!

Геннадий
Бескровный

Ждешь встречи со Христом?

Ты каждый день ждешь встречи со Христом? Нарядная всегда ль твоя одежда? Или откладываешь встречу на потом, Живя в грехе и потеряв надежду?

Ты каждый день сражаешься с грехом, Неся свой крест, под ношею сгибаешься? Или откладываешь битву на потом, Ни в чем себе не отказывая стараясь?

Ты каждый день над истиной сидишь И в твоём сердце Божьи повеленья? Но ты, оставив это все, молчишь, Приняв давно нелепые решения.

Но продолжаешь с Богом говорить И просишь тебе дать и то, и это. Но Бог давно не слышит тех молитв, Они — как звук, летящий без ответа.

Что скажешь ты, представ перед Христом? Достоин или праздн жизнь прожитая? А вечность не оставишь на потом, Там будут все дела твои открыты.

Ты каждый день ждешь встречи со Христом И юбилей прощенья отмечаешь? Но бодрым будь, не искушенный злом, Господь грядет, а с чем Его встречаешь?

Татьяна Соловей

СПРАВЖНЄ БІБЛІЙНЕ БЛАГОГОВІННЯ

Благоговіння. Що це? Тиша? Мовчання? Страх? Цей термін має глибоку біблійну основу. Перебуваючи на богослужінні у своїй громаді, ми можемо зауважити, що нерідко поведінка та розмови синів та дочок Божих свідчать про те, що деякі з тих, хто прийшов на зустріч із Творцем Всесвіту, знаходяться розумом та серцем далеко від Нього. Ця важлива тема неодноразово підіймалася багатьма служителлями, але або давала короткочасні результати, або ж не давала жодних. У чому ж проблема?

Історики намагаються розділити історичне полотно на частини та назвати їх, наприклад, Бронзовий вік, Середньовіччя, епохи Відродження, Просвітництва, Реформації та інші. А як можна назвати час, у якому живемо ми? На мою думку, наш час — епоха неповаги. Зневажають усе: авторитет, принципи, релігію, есейні цінності. Суспільство намагається нав'язати нам свої цінності. Чи вплинуло воно на наше ставлення до Бога? Псалмист говорить: *«Святе та грізне Його Ймення! Початок премудрості — страх перед Господом, — добрий розум у тих, хто виконує це, Його слава навіки стоїть!»* (Пс. 110:9, 10).

Для кращого розуміння слова «страх» дослідимо його використання в Біблії. У давньоєврейській біблійній мові є декілька синонімічних понять, що описують відтінки значення слова страх. Наприклад, слово «пахад» — іменник, що означає «жах, тремтіння», слово «ейма» описує жах, а «ретет» означає паніку. Є ще слово «яра» — це багатозначне дієслово. Наприклад, у раю Адам каже до Господа: *«...Почув я Твій*

голос у раю — і злякався, бо нагий я, — і сховався» (Бут. 3:10). У наступному вірші ми бачимо те ж саме давньоєврейське слово, що вживається в іншому значенні: *«Бійся (яра) Господа, Бога свого, і Йому будеш служити, і Йменням Його будеш присягати»* (П. Зак. 6:13). Це слово має щонайменше два значення, які не суперечать одне одному. Читачі оригінальних текстів розуміли це слово, крім буквального «боятися», ще й як «благоговійно ставитися» або ж «боятися образити».

« Кожного дня ми обираємо, як вчинити: духовно розвиватися або ж залишити все, як є, і деградувати »

Тлумачний словник В. Даля дає таке визначення: «Благоговіти — виявляти повагу та шанобливість. Благоговіння — поєднання страху і поваги, смирення й покірності, вищий ступінь шанобливості». Благоговіння — це поєднання двох старославянських слів «благо» і «говіти». Слово «благий» означає «хороший, добрий». Слово «говіти» має широке значення, яке можна виразити словом «піст». Ми знаємо, що піст — це не лише утримання від їжі, але й особливий стан душі, коли ми менше часу приділяємо звичайним буденним справам, які можуть відволікти нас від особливих стосунків з Господом та особливих мети нашого походу. Якщо слово «благоговіння» — це поєднання слів «благо» та «піст», ми можемо зробити висновок, що благоговійний стан — це не лише тиша під час богослужіння або

формальне виконання певних норм поведінки. Благоговіння включає в себе молитву, глибоке дослідження Святого Письма, інколи навіть піст.

Упродовж усієї біблійної історії ті, хто приходив у Божий храм, розуміли, що вони приходять перед Боже обличчя, щоб зустрітися з Господом та відчутти Його близькість. Це була особлива подія, до якої особливо готувалися.

Для того щоб глибше розглянути, як людина реагувала, коли зустрічалася з Господом або ж коли просто відчувала, що Бог поруч, пропонуємо розглянути декілька біблійних історій.

Ми знаємо Мойсея як яскравого й талановитого духовного лідера. Згадаємо початок його становлення як керівника ізраїльського народу. Мойсей пас отару овець і раптом побачив водночас незвичне і звичне явище: горів кущ. Це було дивовижно, оскільки кущ, як правило, згорав дуже швидко, а тут він продовжував палаги. Це його зацікавило, і він вирішив підійти, щоб ближче роздивитися. *«І сказав Він (Бог): "Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо це місце, на якому стоїш ти, — земля це свята!"»* (Вих. 3:5). Мойсей 40 років ходив по цій пустелі. Йому навряд чи приходила думка, що це місце можна назвати святим. Тепер він усвідомив: це місце не є саме по собі святим, воно стає таким, коли його освячує присутність Святого. Мойсей теж не відразу зрозумів, що відбувається, і тоді Бог сказав: *«Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова». І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся споглянути на Бога!»* (Вих. 3:6).

Якби ми до кінця усвідомлювали, до Кого ми приходимо щосуботи, —

наша реакція була б схожою. Якби ми відчували присутність Божу, то не наважилися б *«казати даремні слова»* (Ісаї 58:13) тоді, коли поруч з нами Творець Всесвіту терпеливо очікує, коли ми звернемо увагу на Нього і Його Слово. На суботньому богослужінні сатана спрямовує всі сили для того, щоб будь-якою ціною відволікти, щоб істина, яка потрібна саме нашій душі, не була почута. Диявол особисто підбирає «ключики», за допомогою яких намагається досягти своєї цілі. Для когось це розмова з тим, хто сидить поруч на богослужінні, для когось мобільний телефон та інтернет, для когось сонливість, для когось надзвичайна спрага або ж непосидючість. Як тільки ми відчуваємо одну із цих спокус, потрібно зрозуміти, що зараз звучить істина, яку нам життєво необхідно почути. Відчуття реальної присутності Бога — запорука істинного благоговіння.

Наступний біблійний герой — Йосип. У його житті ми можемо побачити втілення багатьох біблійних принципів, за якими він жив. Він мав достатньо можливостей та причин, які є й у нас, для того щоб змінити ці правила, знайшовши собі виправдання. Але впродовж свого життя він не зраджував їм. Непроста ситуація склалася в Йосипа тоді, коли в нього вже була стабільність, а найстрашніші дні лишилися позаду. Потіфар віддав усе в його руки, але спокуси підстерігали на кожному кроці. Жінка господаря зацікавилася Йосипом, але його відповідь засвідчує вірність Божим принципам. *«Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?»* (Бут. 39:9). Йосип був впевнений: навіть якщо він зараз раб, навіть якщо поруч немає близьких і рідних, Бог завжди є Тим, Хто все контролює та все бачить. Він не міг вчинити гріх, тому що настільки сильно любив Господа, що боявся Його образити. Цей вчинок був особливим проявом благоговіння. Ми можемо дійти висновку: благоговіння — це не просто те, що має бути помітним у суботу на богослужінні, а щоденний принцип життя. Кожного дня ми обираємо, як вчинити: духовно

розвиватися або ж залишити все, як є, і деградувати.

У Посланні до євреїв читаємо: *«Вірою Ной, одержавши об'явлення про те, чого ще не бачив, зі страхом (благоговіючи) зробив ковчег для спасіння свого дому, чим осудив увесь світ і став спадкоємцем тієї праведності, що походить з віри»* (Євр. 11:7). Цей текст підтверджує думку, що благоговіння — це стиль життя, а не лише тимчасове відчуття особливої Божої присутності. Також цей текст говорить про те, що будь-які справи можна виконувати в особливий дусі шанобливого благоговіння перед Богом.

«Якби ми до кінця усвідомлювали, до Кого ми приходимо щосуботи, то не наважилися б «казати даремні слова»»

Біблійна історія будівництва храму Соломона показує нам, що зростання в благоговінні стає можливим, якщо до цього належно готуватися (див. 1 Цар. 6:7). Для того щоб виконати Боже повеління, потрібно було навіть на підготовчій стадії докласти чимало зусиль, щоб стукоту молотків та інших інструментів не було чути при будівництві храму. У такий спосіб Господь хотів показати, що навіть тоді, коли храму ще не було, у людських серцях мало виховуватися особливе ставлення до нього. Як деколи нам цього не вистачає! Бо навіть у вже збудованих храмах ми можемо порушувати Боже-ственне повеління: *«Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому ти стоїш, — земля це свята!»* (Вих. 3:5).

Традиція благоговіння та поваги, прояв котрої ми бачимо вже за часів Мойсея, у східних країнах існує й донині. У багатьох східних культурах можна помітити, що до громадських місць, будинків і особливо мечетей та храмів людина ніколи не дозволить собі зайти у взутті. Знімаючи взуття

«Благоговійний стан не проявлятиметься в церкві під час богослужіння до тих пір, доки він не пробуватиме в моєму серці й не проявлятиметься щодня»

перед входом у святиню, відвідувач не тільки допомагає підтримувати чистоту в храмі, а й виявляє повагу до святого місця. Вулиця з її пилом і сміттям протиставляється чистим у всіх сенсах території, храму, Дому молитви.

Що у нашій культурі означає «зняти взуття»? Коли ми приходимо в чийсь

дім, чоловіки виявляють повагу, знімаючи головний убір. Також повага проявляється тоді, коли ми уважно слухаємо господаря, цікавимося, які правила цього дому, щоб не порушити їх. Ми намагаємося поводити себе стримано, тому що ми не в себе вдома. А як щодо Дому Божого? Свої правила благоговіння Господь вже давно написав. Нам залишилося лише детально вивчити й дотримуватися їх. Ми боїмося образити своєю поведінкою людей, які нас запросили, але без особливих докорів сумління можемо виявляти неповагу до Того, Хто запросив нас у Свій Дім. Хто може бути для християнського серця дорожчим і ближчим? Якщо ми прагнемо зростати в благоговінні перед Творцем, то варто провести серйозний самоаналіз і відповісти самому собі: як я виявляю повагу до Бога?

Бог сьогодні запитує кожного з нас: *«Де повага до Мене?» «Шанує син батька, а раб — свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною? — говорить Господь Саваот вам»* (Мал. 1:6). Це не забаганка Господа. Благоговіння потрібне насамперед людині, щоб вона не забувала Бога і те, що Він зробив для неї. Господь розуміє: якщо людина перестане відчувати повагу, то з часом забуде й інші, не менш важливі принципи. Результатом цього буде відступлення від Бога. Ми знаємо, що там, де Господь, там захист та благословення. Бог, Котрий бажає нам лише добра, запитує та спонукає нас замислитися: *«Де ти зараз?»*. Якщо ви не відчуваєте благоговійного страху перед Творцем у своєму житті, чи не зайшли ви туди, звідки потрібно швидко повертатися на шлях істини? (див. Екл. 8:12, 13).

Благоговійний стан не виявлятиметься в церкві під час богослужіння до тих пір, доки він не пробуватиме в моєму серці й не виявлятиметься щодня. Господь пропонує кожному християнину саме зараз оцінити власне благоговіння перед Ним, тому що церква складається з кожного з нас. Доки Бог не стане справжнім Господарем мого й вашого серця, ми не зможемо виявляти благоговіння щодня та у святій суботній день.

Нехай Господь допоможе кожному проаналізувати власне життя й дати чесну відповідь на запитання: чи маю я справжнє благоговіння перед Богом та святиною Господньою? Нехай слова апостола Павла стануть нашим духовним дороговказом: *«Тому, одержуючи непохитне Царство, маємо благодать, якою служимо до впадоби Богові з поборністю і страхом»* (Євр. 12:28).

Назарій
Корещук

САМАЯ ТРУДНАЯ ПРОФЕССИЯ

Кубинский поэт Хосе Марти однажды сказал: «Самая трудная профессия — быть человеком». На первый взгляд все просто. Родился человеком — и будь им, приноси добро и пользу людям. Но, оказывается, оставаться человеком не так-то легко.

Господь, обращаясь к нам в Своем Слове, просит нас быть совершенными, «как совершен Отец ваш Небесный» (Мф. 5:48). Прочитав это текст, каждый из нас наверняка скажет: «Господи, это невозможно! Ведь мы творение, Ты — Творец, мы — грешные, Ты — святой». Задумывались ли вы когда-нибудь о собственном совершенстве? Мы далеко не всегда можем быть совершенными, даже в земном понимании этого слова. Как же нам стать совершенными, как совершенен Отец Небесный?

У каждого из нас есть свое представление о совершенстве. Человечество постоянно движется вперед, расширяя свои знания и создавая новые технологии. Мы внимательно следим за происходящим в мире науки и техники. Мы придумали определенные стандарты. Мир моды, созданный людьми, указывает нам, что есть, что пить и во что одеваться. Он же формирует наше представление об идеальной женской фигуре. Сегодня многие женщины тратят огромные суммы денег на то, чтобы их внешность была совершенной.

В 1959 году на Международной ярмарке игрушек была представлена первая кукла Барби. У многих девочек сегодня есть такая кукла. Созданная женщиной, эта кукла обладает, по мнению ее поклонников, идеальными формами тела. Одна из американок сделала 55 пластических операций, для того чтобы стать похожей на Барби. Стремление уподобиться игрушечному кумиру приняло такой размах, что в конце 90-х, вследствие протестов общественности, внешний вид куклы слегка изменился.

К какому совершенству призывает нас Иисус Христос? У каждого из нас сформированы свои представления о поведении в обществе, а также определенные

ценности. Один Бог может изменить сознание и поступки человека. Прочтем несколько стихов из Нагорной проповеди. «А Я говорю вам: любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас, да будете сынами Отца вашего Небесного; ибо Он повелевает солнцу Своему восходить над злыми и добрыми и посылает дождь на праведных и неправедных. Ибо, если вы будете любить любящих вас, какая вам награда? Не то же ли делают и мытари? И если вы приветствуете только братьев ваших, что особенного делаете? Не так же ли поступают и язычники? Итак будьте совершенны, как совершен Отец ваш Небесный» (Мф. 5:44-48).

У каждого из нас есть те, кого мы любим. Если бы сегодня Бог спросил нас: «Любите ли вы Меня?», что бы мы ответили? Наверно, сказали бы, что любим. Чем подтверждается тот факт, что мы любим Бога? Кто из нас может сказать, что свидетельством нашей любви к Нему является то, что мы действительно любим людей? Если бы все люди были похожи во взглядах на нас с вами, то легко было бы их любить, но Бог говорит, что надо любить и своих врагов. Если нам сложно говорить о нашей любви к ближним, то что мы можем сказать о своей любви к врагам? Мы хотели бы любить, но почему-то не получается. Любить что-то, какую-либо вещь намного легче, чем кого-то. Чтобы с чистой совестью говорить о нашей любви к врагам, нам необходимо понять, любим ли мы по-настоящему своих друзей? Мы зачастую не понимаем, что такое любовь к людям, и не знаем, как любить. Иногда мы любим собак, телефоны, машины, вещи больше, чем людей.

Где мне взять столько сил и любви, чтобы любить и братьев, и врагов,

чтобы благословлять проклинающих меня? Прочтя слова «любите врагов ваших», к какой категории вы отнесете себя: к тем, кто любит, или к врагам? Это важный вопрос. Ведь каждый из нас думает, то он — человек любящий. Откуда же берутся враги?

Каковы причины вражды и войн? Как люди становятся врагами? Этому способствуют зависть, гордость и самомнение. Врагом нашему ближнему мы можем стать за одну секунду, потому что говорим не так, как он, не так одеваемся, не так мыслим. Был ли в вашей жизни хотя бы день, в течение которого вы не возмущались бы поведению окружающих? Если меня раздражает другой человек, то в моем сердце уже поселилась вражда. Нужны лишь определенные условия, чтобы она отчетливее проявилась. Так я сам становлюсь врагом.

Приближается Второе пришествие Христа. Сатана будет вести крайне активную деятельность, «чтобы прельстить, если возможно, и избранных» (Мф. 24:24).

Мы рождены в этот мир для того, чтобы в нас были восстановлены образ и подобие Бога. «Сотворим человека по образу Нашему», — говорит Господь (Быт. 1:26). Только Бог производит в нас и хотение, и действие, только Он дает желание любить. Эллен Уайт советует нам хотя бы один час в день размышлять о Христе. Пока мы не научимся взирать на Господа, размышлять о Его деяниях, мы никогда не научимся быть людьми, не научимся любить.

«Возлюбленные! будем любить друг друга, потому что любовь от Бога, и всякий любящий рожден от Бога и знает Бога» (1 Ин. 4:7). Если небесный принцип вечной любви наполняет сердце, она будет изливаться на других не потому, что они оказывают благосклонность. Только тот, кто любит

людей, у кого нет ни капли ненависти к ним, может сказать, что знает Бога. Такая любовь не обусловлена договором, включаючи в себя только «я» и «мое», она пребывает в гармонии с любовью ангелов. Вздыхая в душе любовь наполняет благоуханием всю жизнь, излучая облагораживающее влияние на все вокруг. Обладая такой любовью, мы не можем не быть счастливыми независимо от того, улыбается нам удача или нет. Если мы любим Бога всем сердцем, то должны любить и Его детей. Любовь есть дух Бога. Это небесное украшение, придающее душе истинное благородство и достоинство. Душа, исполненная любви Иисуса, придает словам, манерам, выражению лица надежду, мужество и спокойствие. Она пробуждает желание лучшей жизни. Души, готовые ослабнуть, укрепляются. Ведущие борьбу с искушениями получают поддержку и утешение. Из слов, выражений, манер исходит яркий луч солнечного света, оставляя после себя ясный путь к небу.

Выражение нашего лица — это зеркало, в котором отражается наша внутренняя жизнь. Наш долг — жить в атмосфере любви Христа, глубоко дышать Его любовью, отражать ее тепло. Как тщательно должны мы возделывать сад души, чтобы в нем росли чистые, свежие душистые цветы. Слова любви, нежности, милосердия освящают наше влияние на других.

Злом зло не победить. Зло можно победить только любовью. Все так просто и так сложно. Если вы молитесь за того, кто причинил вам боль, желаете ему счастья, не отзываетесь о нем плохо, то вы человек, человек Божий. Человек Божий способен любить и прощать. Просите у Бога любви!

Олег
Харламов

ПОХОВАЙТЕ БУДЬ-ЯКУ ГІРКОТУ

«Почніть новий рік з теплішого ставлення, з глибшої любові до кожної людини. Підніміться над своїми проблемами, та живіть на славу Божу».

Біблія запевняє нас, що ми живемо у великий день викуплення. Символічний День викуплення був днем, коли весь Ізраїль упокорював свої душі перед Богом, визнавав свої гріхи та приходив до Господа зі скрушеною душею, жалкуючи про свої гріхи, у справжньому каятті та з живою вірою у викупну Жертву.

Якщо виникали труднощі... якщо мали місце заздрість, злоба, гіркота, злі підозри, визнайте ці гріхи, але не звичайним способом, а підійть до брата чи сестри особисто. Будьте конкретні. Якщо ви вчинили несправедливість одну, а вони — двадцять, визнайте цю одну так, немовби ви були головним

кривдником. Візьміть їх за руку, і нехай ваше серце пом'якшиться під впливом Духа Божого. Скажіть їм: «Ти пробачиш мене? Я був несправедливий до тебе. Я хочу виправити кожну несправедливість, щоб у небесних книгах вона не значилася навпроти мого імені. Я повинен мати хорошу репутацію». Як ви думаєте, хто зможе встояти перед таким жестом?

Серед так званих послідовників Христа є занадто багато холодності й байдужості, занадто часто виявляється дух «мені байдуже». Усі повинні виявляти турботу одне про одного, ревно охороняючи чужі інтереси. «Любіть один одного». Тоді ми зможемо

стояти, як міцна стіна проти хитрощів сатани. Серед ворожнечі та гонінь ми не приєднаємося до мстивих і не долучимося до послідовників великого бунтівника, особливою роботою котрого є обвинувачення братів, наклепи та бажання залякувати характери.

Використаємо ж залишок цього року для того, щоб знищити кожне волокно гіркої кореня, поховавши його в могилі зі старим роком. Почніть новий рік з теплішого ставлення, з глибшої любові до кожного члена Господньої родини. Згуртуйтеся. Разом ми вистоїмо, поодинокі — впавемо. Займіть більш високу та благородну позицію, ніж будь-коли раніше.

З ЧИСТОЇ СТОРІНКИ

Перед нами — новий рік. Яким буде свідчення про нього? Який запис залишить кожен із нас на його чистих сторінках? Відповідями на ці запитання стануть наші вчинки, якими буде відзначений кожний наш день...

Тож увійдімо в новий рік із серцями, очищеними від скверни себелюбства й гордості. Відкиньмо будь-яке потурання гріху та намагаймося стати вірними, старанними учнями

в школі Христа. Новий рік відкриває для нас свої чисті сторінки. Що ми на них напишемо?

Намагайтеся почати цей рік із правильними цілями й чистими спонуканнями, як люди, котрі повинні відзвітуватися перед Богом. Завжди пам'ятайте: перо ангела-писаря щодня переносить ваші вчинки в історію. Вам доведеться зустрітися з ними знову, коли засяде Суд і розгорнуться книги...

Якщо ми підтримуємо зв'язок з Богом — Джерелом миру, світла й істини, Його Дух вилитиметься через нас, освіжаючи та благословляючи всіх довкола.

Цей рік може стати останнім у нашому житті. Невже ж ми ввійдемо в нього легковажно й безтурботно? Невже наше ставлення до всіх людей не буде позначене щирістю, повагою та доброчинністю?

НЕХАЙ НАШІ БУДИНКИ СТАНУТЬ ДОМАМИ МОЛИТВИ

Майже чотири роки тому ми із сім'єю переїхали з м. Луцьк на місіонерське служіння в смт. Рокитне Рівненської області. Після суботнього богослужіння я ходив по дворі, у якому знаходиться Дім молитви та помешкання для пастора. Тоді мені все здавалося чужим, але була тверда переконаність, що туди нас покликав Бог. Через місяць, коли ми з моїм трирічним сином Матвієм працювали у дворі, я запитав у нього: «Чи подобається тобі жити в Рокитному? Чи не сумуєш ти за Луцьком?» Матвій відповів: «Тату, не знаю, чи я сумую за Луцьком, та знаю точно, що мені добре там, де є ти і мама». Почувши відповідь сина, я обійняв його і подумав: «Як добре мені бути там, де хоче бачити мене мій Господь».

Бажання виконувати волю Небесного Отця спонукає мене досліджувати та втілювати в життя Його повеління. Ось одне з них. Ці слова записані в книзі Повторення Закону 6:5-9: «І любіи Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоєм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх».

Саме це було міцною основою для виховання дітей в Ізраїлі. В ізраїльському суспільстві всі обряди, свята та закони були зосереджені на Творцеві. Тому вони та їхні сім'ї жили в постійному поклонінні Господу. Ми маємо навчитися відвертати себе від ідолів та повертатися обличчям до живого Бога, тому нам вкрай важливо відділяти себе, свій розум та свої сім'ї від руйнівного оточення.

Давайте подивимося, як ставився до цього патріарх Йов. «І бувало, як миналося коло бенкетних днів, то Йов посилав за дітьми й освячував їх, — і вставав він рано-вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх, бо Йов казав: "Може, згрішили сини мої і зневажили Бога в серці своєму". Так

робив Йов по всі дні» (Йова 1:5). Ми дізнаємося, що Йов мав 10 дітей, вони були багаті та часто відвідували один з одного. Йов прокидався рано і приносив цілопалення за числом усіх своїх дітей, оскільки розумів, що від цього залежать їхня вічна доля та щастя. Святе Письмо говорить, що Йов це робив у всі дні свого життя. Добре мати таких батьків, які дбають про своїх дітей не лише в матеріальному плані: щоб купити дорогий велосипед, останню модель мобільного телефону чи планшет. Мудрі батьки закладають у дітей духовні цінності, проводять з ними щодня сімейні богослужіння і цим сприяють їхньому освяченню. Цим вони навчають своїх дітей відрізняти добро від зла.

Удома, у християнській сім'ї, можна навчитися бачити й інший бік медалі світу, бік добра, благословень, Божої дороги. Бо де ж іще наші діти зможуть це побачити? Люблячий батько подібний до доброго землероба, який вириває зі своєї землі бур'яни, і коли він бачить, що в дітях заводяться духовні «бур'яни», то стає на коліна та просить: «Господи, допоможи, бо, може, мої діти згрішили, зневажили Тебе в серці своєму». Сімейні служіння були духовною основою добробуту народу Божого, і сьогодні батьки мають взяти це за приклад. Бо саме вдома діти зможуть навчитися відводити Богові головне місце у своєму житті.

Господь приготував благословення для наших дітей, і якщо ми не навчимо їх ними користуватися, то вони не зможуть чинити правильно. Ці благословення в неосвяченому серці перетворюються на прокляття. Уявіть собі, як в неосвячене життя приходять гроші, успіх, слава. Що буде з людиною, коли вона отримає ці благословення і не вмітиме ними користуватися? Це приведе її до самознищення. Тому Бог

і радить: якщо ви хочете, щоб ваші діти були щасливими, навчіть їх слухатися його. Якщо вони будуть покірні Йому, то Він зможе їх благословити. Без Бога все стане прокляттям. Одна дитина буде накопичувати гроші та стане жадібною, інша буде витрачати їх на легковажні розваги, і це занепасть її, третя думатиме тільки про свої потреби, і це зробить її егоїстичною. Тому батькам необхідно збирати свої сім'ї для ранкового та вечірнього богослужіння.

« Якщо ви хочете, щоб ваші діти були щасливими, навчіть їх слухатися Бога »

В одній з громад батьки хоронили свого 20-річного сина. Укотре він був у стані сильного алкогольного сп'яніння і в одній з бійок, у яких часто брав участь, загинув. Батьки, члени Церкви, плакали, не знаходили собі втіху, тому що їхній син так і не прийшов до Бога. Від цього їхній біль був подвійним, адже вони розуміли, що втратили сина не просто на деякий час. У безнадії мати вдивлялася в обличчя своєї дитини і не могла повірити, що це сталося саме з її сином. Того трагічного дня в неї на устах було одне запитання: «Чому так сталося, Господи?» Вона пригадувала, як народився її син, як вони тішилися цим Божим подарунком. Вона пригадувала недоспані ночі. Пригадала вона і хвилини, коли її маленький син підбігав до неї і просив: «Мамо, пограйся зі мною, мамо, почитай мені книжку». Але в мами ніколи не було на це часу, і вона казала: «Іди, подивися мультфільм» — і вмикала телевизор, щоб хоч якось полегшити собі життя. І так він сидів перед телевизором, переглядаючи все підряд. Уранці

мати поспішала на роботу, ввечері було багато домашніх справ, і батьки знову відправляли свого сина до телевізора, давали йому розмальовки і лише інколи знаходили час для нього. І вона далі згадувала, як дитина виросла, і прохання припинилися. Син уже не просив, щоб мама поговорила з ним, вже мама запитувала, де він був усю ніч. Але юнак не знаходив задоволення та втіхи у своєму домі. Він прагнув на вулицю, бо там було його життя, там були друзі, які розуміли його, які могли його вислухати й разом провести час.

Сьогодні, поки в нас ще є час, ми можемо навчити своїх дітей слухатися Бога. Якщо ми зараз не навчимо їх жити в згоді з Божою волею, то потім буде вчити життя.

Приділяйте час своїм дітям, цікавтеся їхніми радощами й печалями, спілкуйтеся з ними, розповідайте їм досвіди з Ісусом, показуйте своїм життям Бога, моліться за своїх дітей і разом з вашими дітьми, читайте своїм дітям духовну літературу, щоб потім, коли вони виростуть, їм хотілося йти до земного дому, а згодом і до небесного, бо там знаходитеся ви. Нехай наші будинки стануть Домами молитви!

Андрій Терещук

31 ДЕКАБРЯ

«Ібо без Мене не можете делати ничего» (Ин. 15:5).

В последний день декабря комендант общежития предложил всем студентам теологического факультета, оставшимся в университете на каникулы, встретить Новый год у него дома. Это была незабываемая ночь, одна из тех, о которых вспоминаешь с теплом. После того как все обнялись и поздравили друг друга с наступившим новым годом, пастор дал каждому лист бумаги, конверт и ручку.

— Запишите все то, чего вы хотите достичь в этом году, — сказал он.

Сев за стол, мы с энтузиазмом начали излагать наши мысли на бумаге. Затем пастор попросил нас подписать конверты, запечатать их и отдать ему. Так мы и сделали.

Начался новый учебный год (в некоторых странах Южной

и Центральной Америки учебный год начинается в январе или феврале — прим. ред.), водоворот университетских мероприятий затянул нас. На летних каникулах я собирался заняться литературным евангельским служением. В конце года ко мне в комнату зашел пастор. Он сказал, что пришел попрощаться, обнял меня, помолился со мной и, прежде чем уйти, отдал мне конверт. Я сразу узнал его, хотя спустя столько месяцев не помнил, что именно написал на том листе бумаги. Пастор сказал мне:

— Не открывай сейчас, подожди до Нового года.

31 декабря, когда мои товарищи-книгоноши поздравляли друг друга с Новым годом, я ушел в свою комнату и открыл конверт. По мере того как я читал написанное, мне ста-

новилося стыдно и досадно.

Большинство моих намерений так и остались намерениями. Я не сделал и половины того, что собирался. Я не выполнил обещаний, данных самому себе.

Мы часто ставим перед собой определенные цели, но спустя некоторое время оказывается, что мы не выполнили задуманного. Похоже, мы живем одними благими намерениями, а не их воплощением. Секрет духовного успеха — в нашей зависимости от Того, Кто никогда и никого не подводит. «Без Мене не можете делати ничего» (Ин. 15:5), — говорит Иисус. Только с Его помощью мы можем успешно воплотить задуманное, особенно в сфере вечного. В противном случае мы будем разочарованы оттого, что не достигли поставленных целей.

Хто знає,
що Бог
може
зажадати
від вас?

Недалекий той час, коли народ Божий буде покликаний дати своє свідчення перед земними правителями. Навіть один з двадцяти не усвідомлює, що ми семимильними кроками наближаємося до великої кризи в нашій історії... У нас немає часу на марнославство, беззмістовні забави та незначні справи.

Царі, правителі та великі мужі почують про вас з уст тих, хто ворогує з вами. Вони представлять їм вашу віру та ваш характер у спотвореному світлі. Але в хибно звинувачених буде можливість з'явитися перед своїми обвинувачами, щоб дати відповідь за себе. Їм

буде надана перевага принести світло тим, кого називають великими землі; і якщо ви вивчали Біблію, якщо готові дати відповідь кожному, хто запитує про вашу надію, з лагідністю і страхом, то вашим ворогам не вдасться спростувати вашу мудрість.

Нині у вас є можливість домогтися найбільшої сили інтелекту через вивчення Божого Слова. Але якщо ви нероби і не заглиблюєтеся в копальні істини, то не будете готовими до кризи, що незабаром прийде на нас. О, якби ви тільки розуміли, що кожна мить дорогоцінна! Якщо ви живете кожним словом, яке виходить з уст Божих, то

будете знайдені готовими.

Ви не знаєте, куди вас можуть закликати засвідчити про істину. Багатьом доведеться стати перед судами, інші повинні будуть стати перед царями та вченими мужами Землі, щоб відповісти за свою віру. Ті, хто володіє тільки поверховим розумінням істини, не зможуть зрозуміло пояснити Писання та точно представити підстави своєї віри. Вони будуть в замішанні і не виявляться бездоганними працівниками. Нехай ніхто не думає, що йому немає потреби вчитися, оскільки він не повинен проповідувати з кафедри. Хто знає, що Бог може зажадати від вас?

ИЗБАВЛЕНИЕ ОТ СТРАХОВ

Мы с вами живем в эпоху, когда каждый обеспокоен своей безопасностью. Свои дома мы превратили в крепости: двойные бронированные двери, сигнализация, надежные замки, охрана, решетки на окнах. Но есть один враг, которому наши замки не мешают. Он проникает в наши квартиры и дома и обкрадывает нас. Это страх. Как от него избавиться?

Сегодня точно установлено, что страх ведет к психическим расстройствам, различным зависимостям, а это подрывает наше здоровье. Нас мучат всевозможные страхи: проблемы на работе, боязнь за супруга и детей, темнота, большие и малые помещения, транспорт, болезни, природные катаклизмы, смерть. Страх мы можем испытывать и перед людьми. Где же выход? Надежду и решение находим в Священном Писании.

«Вечером того дня сказал им: переправимся на ту сторону. И они, отпустив народ, взяли Его с собою, как Он был в лодке; с Ним были и другие лодки. И поднялась великая буря; волны били в лодку, так что она уже наполнялась водою. А Он спал на корме на возглавии. Его будят и говорят Ему: Учитель! неужели Тебе нужды нет, что мы погибаем? И, встав, Он запретил ветру и сказал морю: умолкни, перестань. И ветер утих, и сделалась великая тишина. И сказал им: что вы так боязливы? как у вас нет веры? И

убоялись страхом великим и говорили между собою: кто же Сей, что и ветер и море повинуются Ему?» (Мк. 4:35-41).

У Христа был тяжелый и напряженный день. Он сильно устал, потому что целый день служил людям, исцеляя и проповедуя. Вместе с учениками Иисус решил отдохнуть в уединенном месте, для чего они переправлялись на другой берег Генисаретского озера. Учитель уснул на корме лодки. Была тишина. Но внезапно на озере разразилась сильная буря. Такие изменения были свойственны этому озеру. Поднялись огромные волны, которые беспощадно били небольшое судно. Ученики Иисуса были опытными рыбаками, и им казалось, что они справятся с бурей. Проходило время, а ветер все усиливался. Как настоящие мужчины, ученики боролись до конца, прикладывая невероятные усилия. Но их надежда исчезла, когда лодка дала течь. Судно наполнялось водой. Но куда более страшная буря бушевала в их сердцах. Страх и сомнения овладели их душами. Какими бы опытными и сильными ни были ученики Христа, они боялись за свою жизнь. Что будет с их семьями, имуществом? Страх рисовал в воображении мрачные и безнадежные картины.

Это состояние всякого человека, который забывает об Иисусе и считает, что Богу нет до него дела. Действительно, жизнь — это бушующее море. Страх может испытывать каждый, даже ученик Христа. Поворот в этой истории наступил тогда, когда ученики вспомнили о Христе и обратились к Нему за помощью. Иисус слышит

всякий крик души и немедленно спешит на помощь. Он приказал морю, буря утихла, тучи рассеялись. Страх полностью исчез. В присутствии Иисуса наступает мир и изгоняется всякий страх.

Бог есть любовь. В Его присутствии исчезает всякий страх, потому что в страхе есть мучение. Господь желает, чтобы мы побеждали любой страх силой Его любви. Он стремится освободить нас от рабства страха. *«В любви нет страха, но совершенная любовь изгоняет страх, потому что в страхе есть мучение...» (1 Ин. 4:18).*

Когда мы помним о Христе и обращаемся к Нему за помощью, Он наполняет наше сердце миром и спокойствием. Его любовь способна разорвать кольцо страха вокруг нас. Иисус — это Творец всего сущего. Он всемогущ, и Его Слово имеет невероятную силу успокаивать бури. Иисусу достаточно сказать только слово, и все творение повинуетсЯ Ему.

Успех в преодолении страха зависит от того, кто занимает главное место в нашем сознании: опасность или Бог, страх или Повелитель Вселенной, воображение или совершенная Любовь, паника или Иисус, владеющий ситуацией.

Для того чтобы избавиться от страхов, необходимо находиться в присутствии Иисуса, то есть иметь живую связь с Ним в разуме, помнить о Нем. В минуту опасности обратитесь к Христу в молитве. Храните Слово Его в сердце. В Библии многие стихи говорят о том, что защита — у Бога и Он готов избавить нас от страха.

«Живущий под кровом Всевышнего под сенью Всемогущего покоится. Говорит Господу: «прибежище мое и защита моя, Бог мой, на Которого я уповаю!» Он избавит тебя от сети ловца, от гибельной язвы. Перьями Своими осенит тебя, и под крыльями Его будешь безопасен; щит и ограждение — истина Его. Не убоишься ужасов в ночи, стрелы, летящей днем, язвы, ходящей во мраке, заразы, опустошающей в полдень. Падут подле тебя тысяча и десять тысяч одесную тебя, но к тебе не приблизится. Только смотреть будешь очами твоими и видеть возмездие нечестивым. Ибо ты сказал: «Господь — упование мое»; Всевышнего избрал ты прибежищем твоим. Не приключится тебе зло, и язва

не приблизится к жилищу твоему; ибо Ангелам Своим заповедает о тебе — охранять тебя на всех путях твоих. На руках понесут тебя, да не преткнешься о камень ногою твоею. На аспиде и василиске наступишь; попирать будешь льва и дракона. «За то, что он возлюбил Меня, избавлю его; защищу его, потому что он познал имя Мое. Воззовет ко Мне, и услышу его; с ним Я в скорби; избавлю его, и прославлю его; долготою дней насыщу его, и явлю ему спасение Мое»» (Пс. 90).

Какое чудесное описание нашего Бога! Мы укрываемся под Его крыльями, Его верность подобна щиту. Никакой страх не может одолеть души, которая находится под защитой Бога и Его ангелов.

«Господь — свет мой и спасение мое: кого мне бояться? Господь — крепость жизни моей: кого мне страшиться? Если будут наступать на меня злодеи, противники и враги мои, чтобы пожрать плоть мою, то они сами преткнутся и падут. Если ополчится против меня полк, не убоится сердце мое; если восстанет на меня война, и тогда буду надеяться» (Пс. 26:1-3).

Поразмышляйте о Боге. Он — наше Убежище, Твердыня, Крепость, Щит, Спасение.

«Мир оставляю вам, мир Мой даю вам: не так, как мир дает, Я даю вам. Да не смущается сердце ваше и да не устрашается» (Ин. 14:27). Эти слова Иисуса обращены сегодня к нам. Его мир сильнее всех страхов. И

этот мир Христос оставляет в наших сердцах. Наш Спаситель всегда рядом с нами. Лишь в Нем наша сила и защита.

Принесите сегодня все свои страхи к ногам Иисуса. Расскажите Ему о своих тревогах и бедах. Ему небезразлична ваша жизнь. Иисус Христос обладает силой и властью изгонять всякий страх и сомнение. Не забывайте о Нем! Примите сегодня решение идти по жизни вместе с Ним, ибо там, где Он, нет страха. Откройте свое сердце для совершенной любви Божьей, которая изгоняет всякий страх. Примите сегодня мир из рук Иисуса Христа!

Леонид
Рутковский

СКОРЫЙ ПОМОЩНИК В БЕДАХ

Попад в беду, многие думают, что они должны обратиться к какому-нибудь земному другу, рассказать ему о своих затруднениях и просить о помощи. В тяжелых обстоятельствах неверие наполняет их сердца и путь кажется темным. Но все время рядом с ними стоит вечный могущественный Советник, приглашая довериться Ему. Иисус, Тот, Кто несет огромное бремя, говорит: «Придите ко Мне, и Я успокою вас» (Мф. 11:28). Стоит ли нам отворачиваться от Него и обращаться к ненадежным человеческим существам, также зависимым от Бога, как и мы сами?

Вы можете чувствовать несовершенство своего характера и незначительность ваших способностей в сравнении с грандиозностью предстоящей вам работы. Но если бы вы имели самый развитый интеллект, когда-либо данный человеку, его было бы все равно недостаточно для вашей работы. «Без Меня не можете делать ничего» (Ин. 15:5), — говорит наш Господь и Спаситель. Результат всего, что мы делаем, — в руках Божьих. Что бы ни случилось, положитесь на Него, положитесь на Него с твердой, неослабевающей верой.

Выбирая партнера по работе или друга, чтобы общаться с ним на досуге,

или спутника жизни, молитесь серьезной, смиренной молитвой. Так вы покажете, что чтите Бога, и Бог тоже почтит вас. Молитесь, когда вы беспокоитесь о чем-либо. Когда унываете, не жалуйтесь людям, не омрачайте путь другим, но рассказывайте все Иисусу. Протяните свои руки к Небу за помощью. В своей слабости положитесь на безграничную силу. Просите смирения, мудрости, мужества, возрастайте в вере, чтобы вы могли увидеть свет в Божьем Свете и возрадоваться в Его любви.

Э. Уайт.
Служение исцеления,
с. 512, 513.

Я БУДУ ВЕРИТЬ, И Я ВЕРЮ...

Поступай так, чтобы сатана не мог обвинить и лишит тебя мужества. Скажи: «Я буду верить, и я верю, что Бог мне Помощник». И ты увидишь, что в Боге твоя победа. Если ты будешь твердо проявлять свою волю на стороне Господа, то все твои чувства придут в полное послуша-

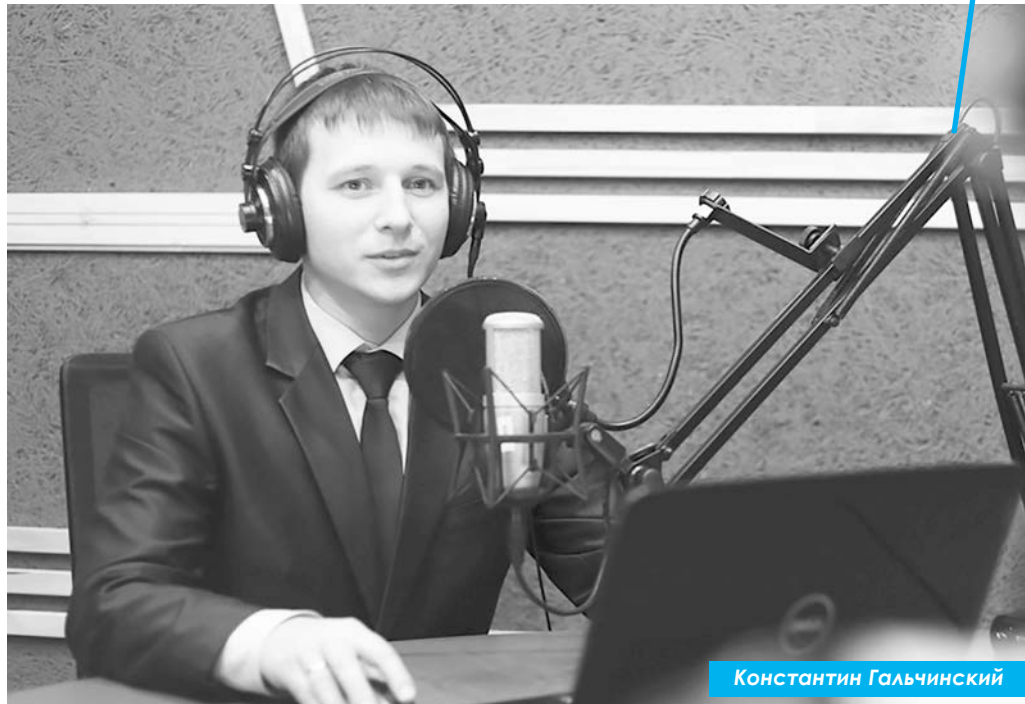
ние воле Иисуса. Тогда ты будешь чувствовать под собой прочное основание. Иногда от тебя потребуются напряжение всей силы воли, но не забывай, что рядом с тобой трудится Господь, и ты выйдешь из горнила испытаний благодарным сосудом.

Э. Уайт.
Вести для молодежи,
с. 153.

У МЕНЯ ЕСТЬ МЕЧТА

Радио «Голос Надії»: В НОВЫЙ ПУТЬ С ОПЫТОМ ДЛИННОЮ В 20 ЛЕТ

21 ноября христианское радио «Голос Надії» отметило 20-летний юбилей. О служении на радио рассказал руководитель «Голоса Надії» Константин Гальчинский.

Константин Гальчинский

— Вы не так давно возглавляете радио «Голос Надії». Вы уже определили вектор деятельности?

— Сегодня у нас есть четкое видение, к чему мы хотим прийти и, главное, как мы хотим это сделать. Хотя наш коллектив еще формируется, но в нем уже есть посвященные молодые и талантливые ребята.

Вся история существования радио — это Божье благословение. От первой программы о значении молитвы в жизни человека, от первого опыта с Богом, рассказанного женщиной, которая пережила Чернобыльскую катастрофу, осталась в живых и пришла к Богу благодаря нашему радио... 20 лет — это немалый путь. Это почти четверть жизни человека. История не может пройти бесследно и просто рассеяться, как дым. Эти годы для меня — фундамент, который помогает и мне, и нашему коллективу оставаться на верном пути, двигаться дальше и создавать новые современные и качественные проекты. Главная миссия радио — нести Благою весть жителям нашей страны, познакомить каждого украинца с христианскими принципами жизни.

— На каких частотах можно услышать программу «Голоса Надії»?

— В августе 2015 года мы получили лицензию на кру-

гласуточное радиовещание на девяти FM-волнах. В ближайшее время нас смогут услышать жители многих областей: Закарпатской, Киевской, Кировоградской, Львовской, Одесской, Полтавской, Харьковской и Черкасской. Это полмиллиона новых слушателей. Если сравнить с предыдущей сеткой вещания, то до этого мы выходили в эфир всего несколько раз в неделю по несколько минут. В начале весны 2016 года мы перейдем на свои FM-частоты. Наше радио можно будет найти и слушать 24 часа на радиоприемниках в тех районах, которые мы будем покрывать. Также мы продолжим круглосуточное вещание в сети Интернет (radio.hope.ua). Мы остаемся и на национальном радио УР-1 и УР-2. Нам очень важно не потерять ни одного слушателя.

— Чем будет заполнен круглосуточный эфир?

— Мы готовим к запуску более 30 новых авторских программ, 15 из которых вы услышите в ближайшее время. Их тематика разнообразна — семейные отношения, воспитание детей, здоровье, смысл жизни, обязательно изуче-

ние Библии и музыка. Мы создаем новые радиостудии в медиа-центрах «Надія» по всей Украине.

— Что для вас радио «Голос Надії»: работа или служение?

— Те цели, тот уровень, на который мы хотим выйти, требует большего, чем просто деятельность во временных рамках рабочего дня. Сегодня радио — это мое служение и моей семье. Я благодарен моим близким за то, что они понимают и поддерживают меня. Отсюда — и силы, и вдохновение. Я уверен, это провидение Божье.

— Ваши пожелания слушателям...

— Каждый день в любое удобное для вас время вы можете слушать Слово Божье и получать ответы на многие духовные вопросы. По дороге на работу, дома, трудясь во дворе по хозяйству, в транспорте — везде вы можете включить нашу волну и услышать Благою весть о надежде и спасении, будь то Слово Божье из уст ведущего, строка из духовной песни или просто приятная мелодия.

Своим коллегам хочу сказать, что мы, как и прежде, должны твердо верить, что Бог даст нам все и даже

с избытком для того, чтобы мы в полной мере исполнили Его волю. У меня есть мечта, чтобы нас слышала вся Украина.

Первый эфир радиопрограммы «Голос Надії» состоялся 17 мая 1995 года на национальной радиостудии. Летом 1995 года в Ивано-Франковске была построена первая собственная студия, но выход в эфир на национальном радио продолжался — передачи транслировались несколько раз в неделю. «Голос Надії» ведет активную обратную связь со слушателями посредством контакт-центра и электронной почты. Каждый месяц контакт-центр получает до 300 писем, адресованных радио. Также слушатели обращаются на «Голос Надії», чтобы заказать уроки Школы Библии. Сегодня радио «Голос Надії» можно слушать на национальном радио УР-1, УР-2, «Эра», официальном сайте radio.hope.ua, с помощью приложений Android и iOS, TuneIn, SmartTV, Yo!Tuner.

Беседовала
Юлия Копанишина-Отенко

ОСОБЛИВА ЗУСТРІЧ

Ми любимо отримувати подарунки від людей, чи не так? А як часто ми отримуємо їх від Бога? Вони особливі! Господь дарує нам зустрічі з людьми, спілкування, знайомства... А це — найцінніші подарунки.

Майже сорок років тому Бог подарував мені особливу зустріч з моїм чоловіком. Роки пролетіли, як одна мить. Діти вже дорослі, внуки ростуть. У мене була ще одна мрія — мати велику сім'ю в Господі. Приємно, коли мрії збуваються!

Ще з дитинства дідусь навчав нас: «Діточки, довіряйте Богові та просіть захисту у Святого Духа». Він також розповідав про те, що здавна в нашій родині були віруючі, котрі досліджували Біблію. Минали роки... Мама згадувала, що, коли їй було 24 роки, двоюрідний брат Володя пропонував їй досліджувати Святе Письмо, адже в ньому можна знайти відповіді на всі життєві запитання. Мама відповіла: «Я не проти, але не зараз. От коли піду на пенсію, матиму час...» На жаль, світська метушня взяла гору, і їхні дороги розійшлися.

У часи перебудови, 1985 року, ми з чоловіком теж мріяли придбати Біблію, навіть написали у Ватикан, але отримали лише Новий Завіт. У 90-ті роки відкрилися двері Божої благодаті для проповіді Євангелія в Україні. Тоді я працювала в готелі, де познайомилася з пастором Міллером зі США, котрий проводив першу євангельську програму у Львові. Він подарував мені Біблію та книгу «Велика боротьба». Ми вдячні Богові за цей чудовий подарунок, про який мріяли ми і наш дідусь. Відтоді в нашій сім'ї відбулися великі зміни. Ми цікавилися, хто ще розуміє Слово Боже так, як воно відкривалося нам. Відчуття було таке, ніби щось дуже цінне було загублене і його необхідно відшукати.

Генадій та Людмила Пристай

Ми з чоловіком переживали особливі досвіди з Богом. Якось мені приснився Чоловік у золотому одязі, Котрий кликав до Себе, щоб я підійшла ближче. Між нами була прозора стіна. Коли наші погляди зустрілися, я відчувала безмежну радість, і моє серце затріпотіло, наче в маленької дитини. Цей сон не давав нам спокою. Через деякий час ми отримали відповідь — запрошення на євангельську програму. Там ми зустріли особливих людей, які щиро прослав-

розговорилися, з'ясувалося, що він наш родич, мамин двоюрідний брат, який свого часу пропонував їй читати Слово Боже. Ми почали розпитувати його, як він потрапив у Львів, і дядько сказав: «Діточки, коли ви навчитесь ходити з Богом, Він буде вести вас і відповідати на ваші молитви. Я 40 років молився за вас». Дядя Володя розповів нам про велику сім'ю Мільченків, про бабусю Марію, яка 1910 року однією з перших почала святкувати суботу в с. Сажки Вінниць-

кої області. За вірність Богові та Його Заповідям місцевий священик навіть не дозволив родині поховати її на сільському кладовищі.

Запросивши дядька до нас у гості, ми ще більше дізналися про свою родину. Мама була вже дуже хворою. Коли ж Володимир молився, мати почула знайомий голос. Вона сама піднялася з ліжка, зайшла в кухню і впізнала його. Це була їхня остання зустріч. Ми плакали, раділи й дякували Богові за цей чудовий подарунок, за цю особливу зустріч, коли родина об'єдналася в Господі. У ці хвилини ми відчували себе в Божих обіймах. Справді, «недослідимі Його (Господні — прим. авт.) дороги».

А які ж зустрічі Господь приготував нам у вічності? Яка ж це буде невимовна радість, коли ми зустрінемося на скляному морі всією Божою сім'єю: молодими, гарними, здоровими, щасливими — і Божа любов огоратиме нас.

Сім'я Пристай, м. Львів

Родина Людмили Пристай

ляли Бога псалмами, проповідуючи істину та щиро молячись. Відчувши себе в Божій сім'ї, ми відгукнулися на заклик Ісуса. Разом з донечкою уклали завіт з Богом. Пам'ятаю мамині слова: «Діточки, якщо Бог вас кличе, ніколи не відвертайтеся від Нього». Ще 40 років тому мій двоюрідний брат Володимир пропонував мені досліджувати Святе Письмо, а я відмовилася. Проте зараз я плачу через те, що не зробила цього раніше.

Одного разу на ранковому служінні нашу громаду відвідав гість із Вінниці. Він читав напам'ять чудові вірші. Після служіння ми

С БОГОМ НЕ СТРАШНО НИКАКИЕ ТРУДНОСТИ И ИСПЫТАНИЯ

Ніна
Кулькова

Живу я в г. Донецьк и очень люблю свой город. Недалеко возле моего дома находится Церковь АСД. Мне часто приходилось ходить мимо нее, но войти даже в ворота церкви я не решалась. Нередко приходилось общаться с верующими, которые уже ходили в эту церковь, но я утверждала, что являюсь православной. Но пути Господние неисповедимы. Однажды я познакомилась с двумя сестрами из той церкви. Они начали меня иногда посещать, вместе изучали Слово Божье. Я стала ходить с ними на служение и летом 2014 года приняла крещение.

Неожиданно случилась беда. Во время военных действий в г. Донецьк в наш дом попал снаряд, дом был разрушен, работа в городе остановилась. Мои дети, в связи с обстоятельствами, уехали за границу. Временно я переехала в другой город к младшей дочери. Меня очень тянуло домой и в родную церковь. Мои соседи в Донецке предложили свой дом, который пустовал в то время. Я вернулась и могла посещать свою церковь. Благодаря пасторам, служителям и членам церкви я была окружена заботой и поддержкой. Понимала, что это забота нашего Господа. Молилась и продолжаю молиться, чтобы моя семья осталась жива и пришла к Богу.

Времена начали меняться в лучшую сторону. Вскоре вернулись дети. Господь позаботился о нашем материальном положении. Мы смогли возобновить крышу нашего разрушенного дома.

Трудные времена сплотили нашу церковь. Мы чувствуем себя настоящей семьей, братьями и сестрами. Молитесь, чтобы Господь укрепил веру и обновил надежду каждого христианина, так как сила победы заключается только в Нем. С Богом не страшно никакие трудности и испытания!

**«ЯКБИ Я БУВ
ЗРЯЧИМ,
ТО БОГА
НЕ ПОБАЧИВ БИ...»**

Віктор Буткевич з дружиною

Такими словами розпочав історію свого життя Віктор Буткевич, який, будучи незрячим, працює медиком-місіонером. Двадцять два роки тому, втративши зір, Віктор повністю переосмислив життєві цінності. «Зараз я змінився, — розповідає чоловік, — у юності був гордим, скептично ставився до віруючих і ніколи не планував відвідувати церкву. Напевно, Бог зміг зупинити мене, позбавивши мене зору. Зрячим я Бога ніколи б не побачив.

У молодості я з другом жартував, що, якщо мати багато грошей, то не страшно жодне захворювання, а, отримавши їх, переконався, що не гроші все вирішують. Звертаючись до різних лікарів, навіть закордонних, я зрозумів, що немає шансів повернути зір». Тоді Віктор побачив Бога серед суцільної темряви.

Перше знайомство з Господом відбулося під час перегляду, а точніше прослуховування фільму про Ісуса. Так чоловік дізнався, що Ісус є Бог і Він Єдиний, Хто може допомогти. Тоді вперше виникло бажання прочитати Біблію. Проте вдома ніхто не міг йому читати, бо всі були зайняті своїм життям, і він брав Слово Боже та клав під подушку, сподіваючись, що воно присниться йому вночі.

Не маючи змоги бути корисним у господарстві або чимось займатися, Віктор слухав приймач і одного разу натрапив на християнську програму, у якій почув, що Бог може вилікувати і сліпих. Ця вістка розчулила чоловіка й посилила бажання дізнатися про Нього. Відтак він почав шукати Господа. Часто крутив приймач у пошуках християнських програм, бо не знав, о котрій годині вони починаються, і, не маючи годинника, не міг орієнтуватися в часі. Коли випадково знаходив

на якій передавали християнські програми. Вражений Віктор подякував Богові, що дозволив одного разу приймачу впасти й пошкодити деталі таким чином, щоб через багато років він, незрячий, мав змогу слухати християнський канал. Там читали Біблію по 30-40 хвилин на день. І чоловік полюбив Боже Слово.

Пізніше його відвідували євангельські християни-баптисти, які і продали Євангеліє, записане на аудіокасетах. Віктор слухав і вдень, і вночі. Баптисти

який був місіонером-адвентистом у його селі Берестя, запитав, чому той святкує суботу, на що почув відповідь, що це заповідь Божа. Віктор знайшов «загублену» заповідь, про яку йому ніхто не говорив.

Від сліпоты та безнадії почав вживати алкоголь як антидепресант. У стані алкогольної залежності минуло чимало часу. Згодом чоловік все ж таки вирішив присвятити себе Богові. Прокинувся він якось серед ночі й увімкнув радіоприймач. Проповідник розповідав історію про жінку, яка в аварії втратила ноги. На той час вона перебувала в притулку, де за нею доглядали, і всім там читала Євангеліє. Серед нічної тиші ця історія прозвучала для Віктора як заклик. Він заплакав й сказав: «У мене є руки, ноги... Що я можу зробити для Тебе, Боже? Якщо Ти хочеш мене використати, то візьми мене».

Через місяць, 2002 року, Віктор уклав завіт з Богом. З тих пір Господь веде його своїм шляхом. Віктор почав писати християнські пісні, вірші, навчався в санаторії в Нових Обіходах на медико-місіонерських курсах, потім закінчив Львівський теологічний інститут. Чоловік почав служити Богу та людям, роблячи масаж, проповідуючи вістку Євангелія та реформу здоров'я.

Родина з радістю прийняла новину про його нове

Віктор із сестрою Марією

християнські передачі, то уважно слухав, намагаючись вловити кожне слово. За такими заняттями минали дні. Одного разу сусід зайшов до Віктора в гості, побачив, що він слухає радіопередачі, та й подарував йому великий багатоканальний радіоприймач, правда, дещо пошкоджений. Шукаючи потрібну хвилю, раптом радіоприймач зупинився. Виявилось, що це була саме та хвиля,

часто відвідували чоловіка, проводили в нього домашню церкву. Але в той момент він почув про Закон Божий і дуже хотів дізнатися, які вони — Десять Заповідей. Відповідаючи Віктору, усі його друзі-християни перераховували лише дев'ять заповідей. Спочатку він думав, що це випадковість, але одного разу, спілкуючись із сусідом Ігорем Тополевським,

життя, тому що він перестав жити алкоголем. Знайшовши новий сенс життя, Віктор Буткевич хотів, щоб його рідні також відчували цю радість. Він молився за них, розповідав про Бога та свідчив власним життям. Особливо раділа змінам у житті Віктора його старша сестра Марія. І коли чоловік подарував сестрі Біблію, вона почала її читати, а згодом у неї виникло безліч запитань. Щоб не турбувати брата, вона записувала в зошит усе, що їй було незрозуміло, а ввечері вони роздумували над Словом Божим. Після хрещення Віктора Марія задумалася про суботній день і намагалася його святкувати так, як розуміла. Разом з бра-

з Богом. З того часу вона найбільше переживала за свою доньку Наталю. Разом з Віктором вони молилися про її духовне народження.

Наталка з щирою радістю згадує про хрещення

Наталка —
літературний євангеліст

свого дядька. Не до кінця розуміючи його значення, вона раділа, що він змінив спосіб життя. Коли ж прийняла хрещення мама, вона задумалася про суботу, адже всі люди навколо святкують неділю. За проханням мами відвідувала Малу групу адвентистів, проте їй більше вабило життя у світі.

Через деякий час Наталя переїхала до Хмельницького. Рідні часто просили, щоб вона знайшла Церкву АСД у тому місті. У квартирі, яку дівчина орендувала, була книга релігійного змісту. Наталя дійшла висновку, що це адвентистська книга, оскільки в ній було написано про відмову від свинини. Бабуся, яка здавала квартиру, пригадала, що цю книгу залишила попередня квартирантка. У неї навіть зберігся номер телефону цієї дівчини. Наталя зателефонувала за вказаним номером і сказала, що шукає адвентистів. Дівчина дала їй координати своєї подруги в Хмельницькому, оскільки сама вже проживала в

іншому місті. Таким чином Наталя потоваришувала з молоддю Церкви АСД.

Через деякий час нова подруга запросила її на євангельську програму Олександра Антонюка.

Наталі незручно було відмовитися, і вони пішли. Після першої зустрічі вона вже не пропустила жодного вечора і сама після роботи бігла на програму. Коли пролунав заклик до хрещення, вирішила укласти завіт з Господом.

Згадуючи свій досвід з Богом, каже: «Якби не рідні, то я б нікого не послухала, бо людям не довіряла й ні від кого не прийняла б вістку про Господа та про Його Церкву». Сьогодні Наталя Белан проживає в с. Берестя Рівненської області, очолює місіонерський відділ у своїй громаді та звершує служіння літературного євангеліста в Західній кон-

ференції.

Іван, старший брат Віктора, усе життя стверджував, що прийде до Бога, коли вийде на пенсію. Але відчув поклик Господа й вирішив не чекати так довго. Сьогодні він відвідує церкву, плануючи укласти завіт з Богом.

Найбільше, за що зараз Віктор дякує Господу, — це за свою дружину, яку Бог подарував йому три роки тому. Разом вони служать Богові медико-місіонерами. Його сім'я брала участь у місіонерському проєкті «Київ — місто надії», «Львів — місто надії», а цієї осені звершували служіння в проєкті «Луцьк — місто надії».

Сьогодні Віктору 44 роки, і половину свого життя він провів в суцільній темряві. Проте останні роки вважає найкращими, духовно багатими, насиченими.

Досвіди цієї родини свідчать, що випадковостей у нашому житті не буває. Незначні, на перший погляд, деталі уже давно передбачені люблячим Богом, Який кожного веде Своєю шляхом. А ми відіграємо важливу роль у Його досконалих планах.

Оксана
Терещук

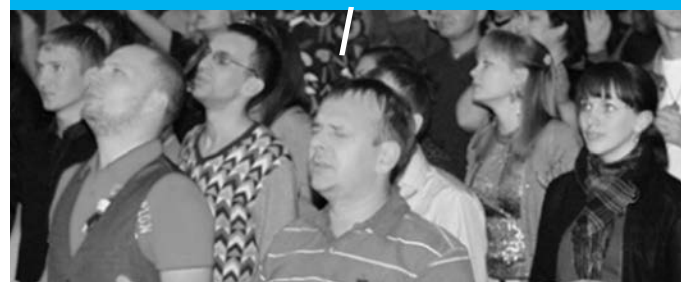
Медична школа.
Іспит

том почала їздити до церкви. На той час найближча громада була в м. Сарни, за 35 км від їхнього села. Згодом жінка відмовилася від ікон. 2007 року Марія уклала завіт

Медична школа

ЧУВСТВА — ЭТО НЕ ВЕРА

Многие не упражняются в веру, возрастание в которой является их преимуществом и прямым долгом, и нередко ждут, когда к ним придет вдохновение, которое может дать лишь одна вера. Чувство не есть вера. Это два разных понятия. Сила нашей веры зависит от нашего упражнения, но те радостные чувства и

благословения, которые мы ощущаем, исходят исключительно от Бога. Благодать Божья приходит к нам посредством живой веры, и мы со своей стороны имеем полную возможность развивать и укреплять свою веру.

Э. Уайт.
Ранние произведения,
с. 73

ЗАЖЕГ ЛИ Я СВОЙ ФОНАРЬ?

На железнодорожном переезде жил и работал один сигнальщик. Днем он с помощью красного флага предупреждал водителей о приближении поезда, а ночью размахивал красным фонарем.

Он был весьма ответственным человеком и никогда не покидал свой пост. Но однажды ночью произошла авария. Локомотив слегка зацепил автомобиль, выехавший на переезд. К счастью, никто из людей не пострадал. Как только владелец автомобиля оправился

от потрясения, он тотчас подал в суд на железнодорожную компанию.

В иске этот человек утверждал, что не был предупрежден о приближении поезда. Дело попало в суд, и сигнальщик был вызван в качестве свидетеля.

— Находились ли вы на своем рабочем месте, когда произошла авария? — спросил судья.

— Да, конечно.

Благодаря свидетельству этого человека дело было закрыто. Выходя из зала суда, в

котором проходило слушание дела, один из руководителей железнодорожной компании поблагодарил сигнальщика за его показания.

— Вы так хорошо ответили на все вопросы, что теперь нам не придется компенсировать ущерб, — сказал он.

— Да, — ответил сигнальщик, — но вы не представляете, как я боялся, что судья спросит о том, зажег ли я свой фонарь!

Часто мы боимся осуждения нашего поведения со

стороны других людей. Мы заранее придумываем оправдания, какие можем дать в случае, если что-то пойдет не так. И даже если от наших неправильных действий пострадают другие люди, мы не хотим нести ответственность за свои поступки. Однако как было бы замечательно, если бы каждый, перед тем, как что-либо совершить, задавал вопрос: «Зажег ли я свой фонарь?» Другими словами: «Все ли я сделал для того, чтобы мои действия не причинили вред другим?»

ЧИТАЙ! ДУМАЙ! ДІЙ!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ, якщо ви прагнете духовно зростати, якщо ви зараховуєте себе до Божого Останку і чекаєте на Другий прихід Христа, якщо хочете служити Богові більш ревно, радимо вам читати «Адвентистський вісник». Читаючи досвіди з газети, ви захочете також пережити власні дивовижні досвіди з Богом. Відкривайте серця для істини, адже час Приходу Христа наближається!

Сьогодні час змінювати своє духовне життя!

ПЕРЕДПЛАТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ МІСЦЕВІ ГРОМАДИ І КОНФЕРЕНЦІЇ

ПЕРЕДПЛАТА - 2016
ВІДРИВНИЙ ТАЛОН
(запишається у передплатника)
прізвище, ім'я, по батькові

лінія відрізу

ПЕРЕДПЛАТА - 2016

ТАЛОН ЗАМОВЛЕННЯ

Прізвище, ім'я, по батькові абонента чи експедитора

Адреса

Газета «Адвентистский вестник»

15 грн. на рік (12 ном.)

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр,
А. Борисовська, І. Джердж
Дизайн та верстка: Ю. Сміль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.